

XXVI

concurs
literari

Sant Jordi
2021

XXVI CONCURS LITERARI SANT JORDI 2021

CATEGORIA INFANTIL

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial). Conte il·lustrat 1
El capgròs vermell d'Hugo Pi Encina

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà). Conte il·lustrat 3
M'han robat el somni de Lídia Del Monte Palomo

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà). Poesia il·lustrada 7
El far de Wiam Azzaitouni

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Conte 9
El Menja Malalties de Nora Soler Expósito

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Poesia 10
El canvi climàtic de Dídac Ortiz Albertí

CATEGORIA JUVENIL

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO) 11
Art i talent de Natana Vilanova Romo

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO) 21
Paraules sense veu de Pau Monterosa Fornelino

CATEGORIA ADULT

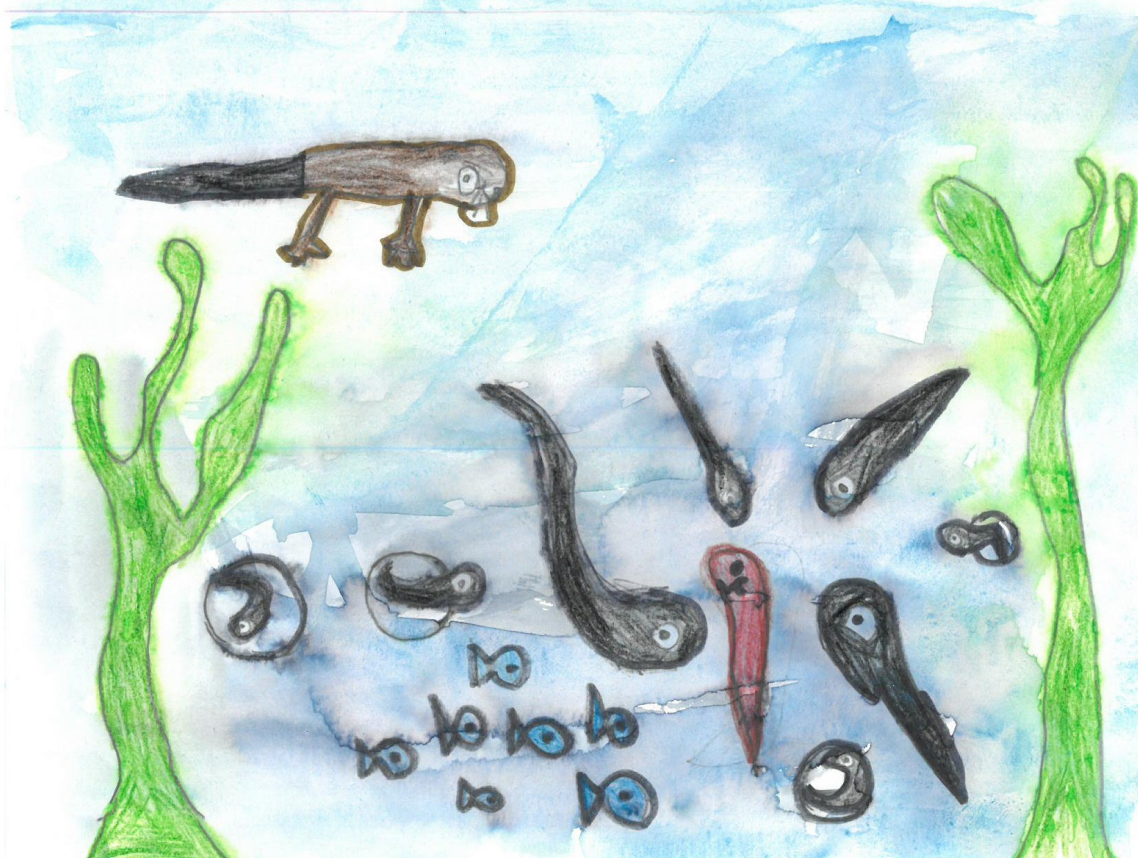
1r premi de la categoria Adult..... 25
L'home sospitós amb els dits a la barana de Raimond Aguiló

El jurat de la categoria INFANTIL ha estat format per Teresa Bagué, Rosa Casanovas, Olga Pascual, Olga Sánchez i Anna Viñas

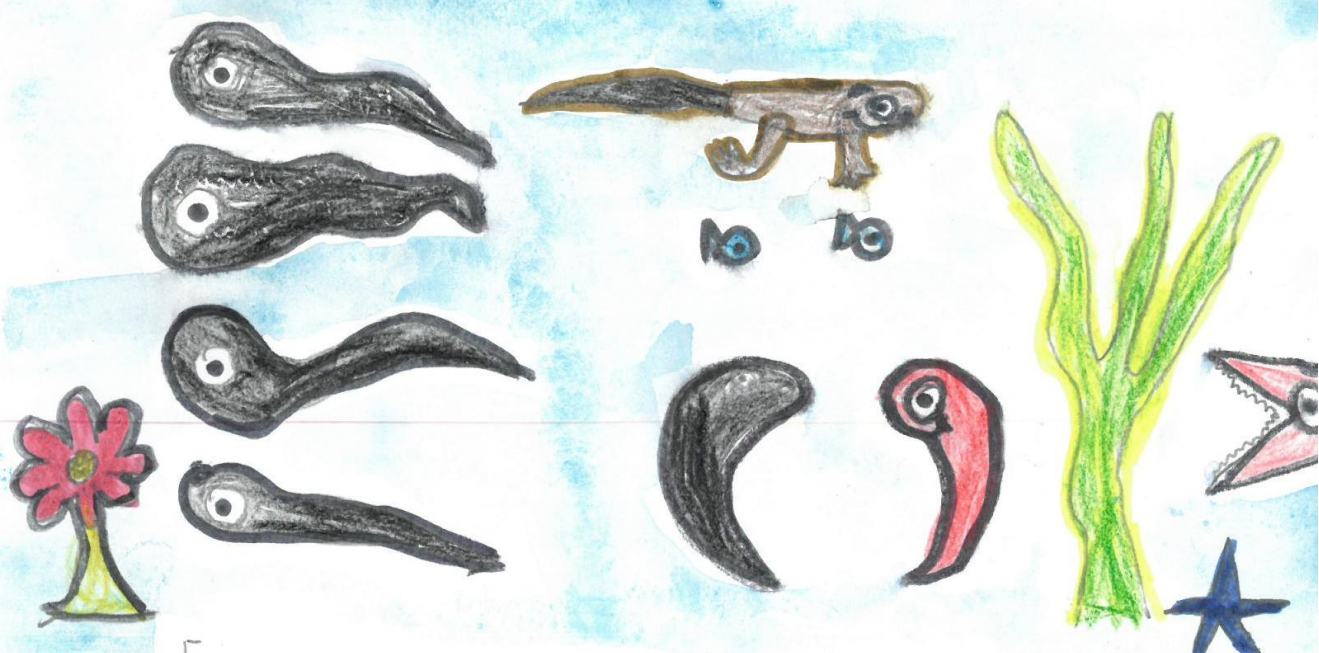
1r premi de la categoria INFANTIL A
 Conte il·lustrat: *El capgròs vermell*
 Autor: Hugo Pi Encina

EL CAPGRÓS VERMELL

Hi havia una vegada uns cucs de gripau, i un dia
 dels cucs, en van néixer uns capgròs i gripau
 molt divertits. Tots eren iguals ja se sap:
 un cap gros i una cua però un d'ells en
 comptes de sortir de color fosc com els altres,
 era de color vermell i li van parlar de nom
 vermellot.

 Els seus germans capgrós com veuen que va dim
 color tan estrany el van deixar salt però un d'ells va jugar amb
 el capgrós i es van divertir molt fins que un dia va arribar
 la piranya serotge.

El germà del capgrós el va defensar i després es va fer
 mal i va haver d'anar a l'hospital d'animals de l'estany
 o del riu. En vermelllet va anar corrents a buscar
 l'esposa capgrós i va lluitar fins que la va derrotar.
 Conte contat aquest conte ja s'ha acabat.

1r premi de la categoria INFANTIL B
Conte il·lustrat: *M'han robat el somni*
Autor: Lúdia Del Monte Palomo

Era dilluns al matí i la Paula va arribar una mica més aviat a l'institut. S'entretenia fent un dibuix esperant que comencés la classe. El dibuix no era de principiants. La Paula era tota una artista, de petita havia dibuixat molt, havia fet classes de dibuix i ara dibuixava molt bé. Feia dibuixos realistes i semblaven de veritat.

Era una nena ordenada, educada, amable,... és a dir, era tot un àngel. A diferència de la Marina, que no parava de mirar de reüll el seu dibuix, era desordenada, molt envejosa i sempre volia ser superior als altres. Una era al revers de l'altre. La Paula anava molt ben vestida amb unes botes blaves, una faldilla texana, cinturó negre, camiseta blanca, una caçadora texana i una metxa blava. La Marina portava uns botins roses, texans i cinturó negre, una camiseta ajustada per semblar més gran i un llacet de color vermell al seu cabell.

La Marina no podia suportar no ser la millor. Així que, va decidir robar la fama a la Paula. Per fer-ho, va imprimir un munt de dibuixos que li varen semblar bonics, i va dir que els havia dibuixat ella. Tot li va sortir bé. Però a la Paula, que era molt llesta, no li quadrava. Se li feia estrany que no l'havia vist mai dibuixar o que sempre portava els dibuixos fets de casa. Ho va explicar a gairebé tota la classe però no la van creure. Li deien: -Estàs gelosa de la Martina.

Però la Paula no estava gelosa. El dia següent, la Paula, de camí a l'institut, no deixava de pensar en com ho podia fer perquè s'assabentessin que alguna cosa estranya estava passant. Primer, havia d'esbrinar què era allò que no li quadrava.

Com que feia bon temps, va decidir anar caminant a l'intitut i, en comptes de passar pel camí més curt, va entretenir-se i va passar per davant de casa de la Marina. Quan va arribar davant de casa la Marina hi havia la finestra oberta. Va sentir que li deia a la seva mare:

-Un moment! Que imprimeixo els dibuixos...!

La Paula quan va sentir allò, va pensar: tenia raó, les meves sospites eren certes!

Si explico el que acabo de sentir, potser es descobreixen les mentides de la marina. O potser no. Potser es pensen que els menteixo jo, o que soc una mala persona. Deixaré passar uns dies esperant que ho descobreixin i sinó, ho diré.

No li va fer falta dir-ho. Aquell mateix dia, a l'institut, a l'hora de l'esmorzar la Marina intercanviava caramels a canvi dels seus dibuixos impresos. Els hi donava valor dient que els havia dibuixat ella. La Paula va pensar que n'havia d'aconseguir un.

Per sort, la Paula portava caramels a la seva motxilla d'un aniversari que havia anat feia pocs dies. Com que no era massa llaminera va fer un canvi. Ella li va oferir els caramels a canvi d'un d'aquells dibuixos tan sospitosos. Quan li va donar la Marina el dibuix, la Paula va veure que era imprès. Ho va demostrar a tothom. Ningú 3es podia creure el que havia fet la Marina. Els havia enganyat a tots!

La Marina va quedar avergonyida. Va aprendre que no calia ser superior als altres, era pitjor ser una mentidera que no fer bé una cosa. Va demanar perdó i va canviar la seva actitud. A partir d'aquell moment, va ser una bona nena per sempre més.

La Paula estava satisfeta d'haver solucionat aquell conflicte i amb el temps va aconseguir ser pintora! Amb el temps va guanyar un premi de la millor dibuixant de l'institut i el va dedicar a la Marina. Van ser amigues per sempre.

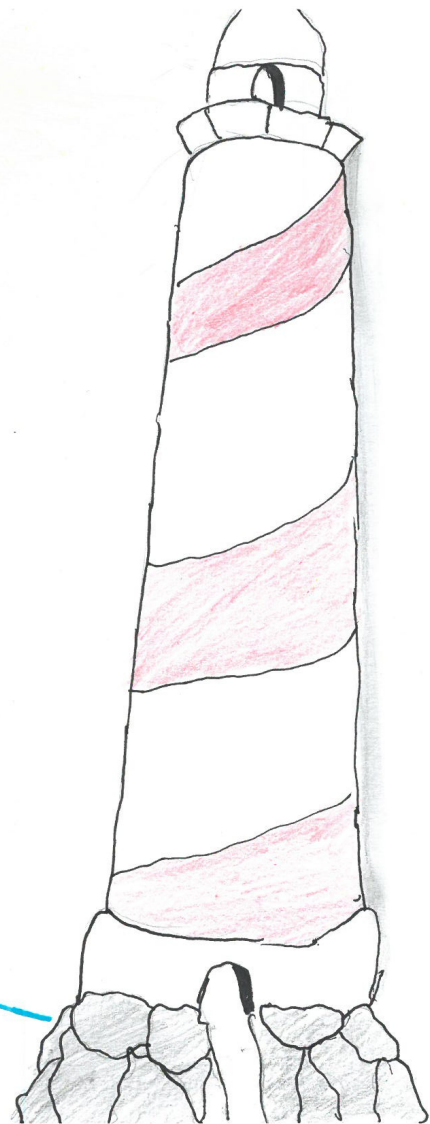
1r premi de la categoria INFANTIL B
Poesia il·lustrada: *El far*
Autor: Wiam Azzaitouni

Categoria: infantil

Curs: 4tB

2

El far es
ficom patya
Sem pre
Si bols

l'ull del mar.
cada vaixell perquè ho es paci mal.
potta colors vius per arisar dels petills.
ahar per bon camí, el far has de seguir.

1r premi de la categoria INFANTIL C
Conte: *El Menja Malalties*
Autor: Nora Soler Expósito

Sabies que les malalties se les menja algú? Segur que no. Si vols saber qui és, queda't i llegeix. Avui en dia hi ha lladres per molts motius, però avui parlarem d'un lladre en especial: el que es menja les malalties.

En Menja Malalties és d'un altre planeta, és de color blau cristall i el seu cos és igual que el d'un humà. Té una germana a l'altra punta de món. Al seu planeta és tradició menjar malalties, però també poden menjar altres coses.

Ja sabeu que ara estem passant pel Covid-19. Doncs la historia va d'això. Fa poquet hi havia una noia que tenia Covid-19. El tenia molt fort. Un dia, els metges van trucar en Menja Malalties. És el lladre del que us he parlat abans. Quan anava per menjar-se el Covid-19... NO VA PODER!!! Li feia reacció i al·lèrgia. Li van sortir granets per tot el cos i molt mal de panxa. Ho va provar un cop, i un altre, i encara un altre! Però no podia. Després van trucar a la germana d'en Menja Malalties que com ja sabeu era a l'altra punta de món. Li va costar venir perquè estava menjant malalties a la Xina, però va aconseguir arribar. Havia d'ajudar al seu germà. També va intentar menjar-se el Covid-19 d'aquella noia. Ho va intentar un i dos cops, però no va poder. Van intentar contactar amb el seu planeta matern i no ho van aconseguir. Ja no sabien què provar més. I llavors els metges van dir: Que podríeu intentar-ho tots dos alhora?

I els dos germans van pensar que podria funcionar. Van agafar-se les mans, van tancar els ulls i van fer un gran salt a la vegada i... quan eren enlaire, abans de caure, es van tirar un pet. Tothom es pensava que eren uns marrans però la veritat és que era un pet màgic i la noia, que estava estirada al llit, es va incorporar. I com que eren al·lèrgics al Covid-19 van agafar el virus i el van enviar al seu planeta perquè l'acabessin d'eliminar. Ara, espero que hàgim après que si volem vèncer la Covid-19 o un altre virus, no es pot fer cadascú pel seu compte. Hem d'estar units i fer el que sigui perquè tot surti bé.

1r premi de la categoria INFANTIL C
Poesia: *El canvi climàtic*
Autor: Dídac Ortiz Albertí

El nostre pobre món molt fosc s'està tornant
perquè tots els humans massa estem contaminant.
Tot ple de mascaretes i plàstics pel carrer
i el món deu pensar: aviat explotaré.
Estem tirant els plàstics i tampoc reciclant,
qui m'ho diria que el món s'està acabant.
Les fabriques treuen fum, no poden parar
jo li dic a tothom que hem de reciclar.
Ja no sé què passa hi ha molts edificis alts
però molt pocs espais naturals.
Hem de reciclar, és el problema
i aquí s'acaba el meu poema.

El jurat de la categoria JUVENIL ha estat format per Agnès Fort, Mireia Malagón, Jordi Pinsach, Xarli Salas i Marta Ventura

1r premi de la categoria JUVENIL A
 Narració: *Art i talent*
 Autor: Natana Vilanova Romo

Us presento a la Grace Happysmile, una nena de tretze anys, prima i alta, de cabell llarg, caigut sobre les espatlles, castany i ondulat, que tenia uns ulls de color mel, llavis prims i vermells com les roses, i pell blanqueta. Les seves dues passions eren la música i l'escriptura, i les combinava: componia les seves pròpies cançons, tocava la guitarra i cantava. Aquesta erala seva cançó preferida:

*Quan s'acosten tempestes,
 Quan s'acosten desgràcies,
 Quan tot és de tons negres,
 Quan tinc un molt mal dia.*

*Em penjo la guitarra,
 I canto, i canto, i canto
 Fins que em quedo afònica,
 I canto, i canto, i canto*

*Quan plou, quan bufa el vent,
 Surto al carrer amb el meu paraigües,
 I surto amb la guitarra penjada,
 I canto, i canto, i canto,
 Fins que surt el sol.*

La cantava quan era al bosc, sola. Quan arribava a casa, agafava la seva cartera, on tenia la seva llibreta groga i el seu bolígraf de purpurina, i la seva guitarra de colors, i es posava el seu impermeable de flors, botons blancs i caputxa. I anava al bosc, en una clariana hi havia un banc a on s'asseia cada tarda. Allà s'inspirava per escriure les seves cançons, sola, enmig de la natura.

Però una tarda de setembre que feia una mica de brisa, quan faltava una setmana per començar l'escola, mentre la Grace cantava, va sentir unes passes i es va espantar. I si la sentien cantar? De darrere d'uns arbres, en va sortir un nen de la mateixa edat que la Grace. Un nen no gaire alt, prim, que tenia uns ulls una mica grossos, un nas petitó, llavis rosats, prims i bufons, el seu cabell era negre, prim i curt. Vestia amb una camisa blanca, texans curts i sabates negres, i al cap hi portava un barret de palla amb una cinta blava. No semblava un mal vailet, tot al contrari.

— Qui ets? M'espiaves? — mentre ho deia recollia la llibreta i el bolígraf, i intentava amagar la guitarra de qualsevol manera.

— Saps, cantes molt bé.

— M'espiaves! Saps que és molt lleig, oi, espiar?

— Sí, tens raó, però cantes molt bé, i tens una veu molt especial.

La Grace estava desconcertada i enutjada. No coneixia aquest nen d'absolutament res i li acabava de fer un compliment. Estava totalment confusa i perduda.

— Gràcies — Va acabar dient. — Però qui ets, tu, i què feies espiant-me?

— T'espiava perquè cantes molt bé. M'agrada escoltar-te cada dia.

— Perdonar? Ja portes temps escoltant les meves cançons?

— Saps, Grace, tens molt de talent.

La Grace estava ben desorientada. Volia que li respongués la pregunta. A vegades, quan tens aquests moments de desconcert tan gran, et poses a riure i això és el li va passar a la Grace, es va posar a riure. El nen de camisa blanca i texans curts va aprofitar per presentar-se:

— Hola, soc l'Art.

I la Grace li va somriure.

— Encantada -va dir-li.- Però com és que saps el meu nom?

I l'Art es va arronsar d'espatlles sense obrir la boca.

— Vols venir al riu, Grace?

— Em sembla bé.

L'humor li havia canviat totalment, ara estava la mar de contenta.

L'Art la va portar per un corriol estret, ple de fulles i arrels, una mica fosc, ja que no hi entraven gaire els rajos de sol, i al final, hi brollava un riu transparent, on hi nedaven peixos. La Grace es va arremangar els pantalons, volia posar els peus a l'aigua. Havia deixat la guitarra i la llibreta sobre una roca. L'única fressa que se sentia era el riu que corria i uns quants ocells dels arbres més propers. I la Grace va decidir trencar el silenci:

— Perdonar

— Per què?

— T'he dit que m'espiaves.

I l'Art va dirigir-li un somriure afable. La Grace va tornar a parlar:

— Gràcies.

— Per què?

— Per dir-me que tinc talent.

— Això no t'ho pot qüestionar ningú. Hauries de cantar pel món. Tens talent, Grace.

— No ho sé. Jo senzillament canto per mi, ets la primera persona que sap que he tornat a cantar. És un secret.

— Per què?

— No en vull parlar.

i aquell silenci va ser incòmode.

— Respectaré que no en vulguis parlar, però no t'has de posar límits. El món no oblidarà el teu nom, Grace, perquè tens talent i no te n'hauries d'amagar.

— Gràcies. Amics, oi?

— I tant! Gràcies per perdonar-me per haver-te espiat durant tot l'estiu.

I la Grace va riure.

— Tant fa? Déu n'hi-do!

I l'Art es va posar a cantar una de les cançons de la Grace:

*Està bé tenir un amic,
que t'ajudi, t'ajudi!
Està bé tenir algú,
que hi confiïs, que hi confiïs.*

*Vols ser tu el meu amic?
Vols que quedem un dia,
per cantar una melodia?
I jo tocaré la guitarra,
i tu picaràs de mans!*

*Està bé tenir un amic,
que t'estimi, t'estimi,
Està bé tenir algú,
que sempre et recolzi!*

La Grace estava emocionada. Hi havia algú que coneixia les seves cançons! Va somriure. L'Art cantava molt bé.

I al cap d'una estona tornava a casa xiulant la cançó que havia cantat l'Art. Encara que en un primer moment s'hagués enfadat amb ell, ara estava molt contenta, se sentia increïblement alleugerida. Havien quedat l'endemà al matí, al banc de la clariana.

Es va llevar amb moltes ganes de veure l'Art. Es va preparar i va anar cap al bosc. Al cap de poc va arribar l'Art. Aquell dia van començar a compondre una nova cançó i s'ho van passar molt bé.

La setmana següent van quedar cada dia tant als matins com a les tardes. Feia tant de temps que la Grace no s'ho passava tan bé i que somreia. De seguida es van agafar molt d'afecte, semblava que fes anys que es coneixien. Crec que és impossible descriure aquests moments de tendresa tan gran. Com que s'ho van passar tan bé, la setmana va passar volant i la Grace va haver d'acomiar-se de l'Art ja que ara hauria d'anar a l'escola i tindria més feina.

— Hola Art, demà començarà l'institut. En tinc ganes, però també m'ha agradat molt passar aquesta setmana amb tu. No sé si ens podem continuar veient. A partir d'ara tindrè exàmens i deures.

— Demà tindràs una sorpresa molt bonica, quan vagis a l'institut.

Ell reia per sota el nas. La Grace va pensar en els moments que havien passat junts. Estava trista i contenta a la vegada; estava contenta pel que havia fet aquella setmana i trista perquè creia que s'acabarien aquells moments. I ara què? Tenia poques amigues a l'institut. Va notar com la imatge del noi es difuminava i els ulls se li estaven posant plorosos.

Va estar tot el que quedava de dia amb el pensament posat en l'Art. Quina sorpresa? De seguida es va adormir perquè estava molt cansada. Quan dorms el temps passa volant i de seguida va sonar el despertador. Va esmorzar en un pim-pam i va vestir-se, va agafar galetes per esmorzar a l'escola i es va fer la motxilla. Amb un tres i no res va estar a punt per marxar. Es va retrobar amb la Joana, una de les seves poques amigues. Va sonar el timbre de l'institut i els alumnes van entrar cap a dins. Un cop a classe, mentre preparava els llibres, va passar una cosa que no s'esperava: l'Art va entrar per la porta. Portava el barret de palla de sempre. La Grace estava molt contenta. Encara no s'ho creia. Van creuar mirades. Ella va fer-li una mirada interrogativa, i ell la va respondre amb un somriure. Però en aquell moment la professora va entrar i no van poder dir-se res més.

—Hola, em dic Martina Carta, i seré la vostra professora de biologia.

Van ser tres classes eternes per a la Grace, fins que van poder anar a esmorzar. Va treure la carmanyola de la motxilla, i l'ampolla de suc de taronja, i es va dirigir cap a l'Art.

—Art! Aquesta és la sorpresa que menys m'esperava! Estic molt contenta.

Van anar cap al pati i es van asseure en els bancs que hi havia lliures. La Grace va obrir la carmanyola i en va treure les seves galetes preferides. Però quan les va tastar eren galetes sense sucre, mb les presses, havia agafat les galetes de la seva àvia. Les que eren sense gluten, sense ou, sense sucre, sal i sense lactosa.

—Ecs! Són les galetes de la meva àvia! Són sense gluten, sense ou, sense sucre, sense sal i sense lactosa.

L'Art va riure. La Grace va agafar l'ampolla que duia i la va obrir per beure'n un glop, però el suc era salat, hi havia abocat sal en comptes de sucre. Van passar uns agradables quaranta minuts i aleshores van haver fer classe un altre cop.

Les classes acabaren i la Grace va portar l'Art a casa seva. El va presentar a la família. Van fer els deures i després van anar cap al bosc al banc de la clariana.

—Com és que ara vas al mateix institut que jo?

—Perquè m'he traslladat a viure aquí amb la meva família.

—Mai m'has parlat de la teva família.

—Visc amb la meva mare Mercè i el meu pare Joan. Soc fill únic, i tinc una àvia que es diu Maria Helena.

A la Grace se li va remoure l'estómac. Hi ha una cosa que no sabeu sobre ella però n'heu d'estar al corrent: qui cantava amb la Grace de petita era la seva àvia Maria, ella li havia ensenyat a tocar la guitarra i a cantar. Quan es va morir. La Grace va patir molt, i després d'això va decidir tancar-se.

—Art, te'n recordes que em vas preguntar per què cantar era un secret? Doncs és perquè des que la meva àvia va morir, ja no he pogut tornar a cantar i tocar la guitarra davant de ningú. Quan hi ha gent omenço a pensar en ella i em poso tan trista, que em torno incapaç de fer música. Això no ho sap ningú, és un secret.

—Doncs jo faré que ho superis, t'ho prometo.

La Grace es va sentir molt més alleugerida. Quan es confessen secrets et sents molt millor. Feia temps que sentia un buit enorme dins del seu cor. Però ara se sentia reconfortada.

La Grace somreia més que mai. Hi ha vegades que hi ha gent que et canvia la manera de veure les coses, hi ha gent màgica, com l'Art que et fa adonar —te que tot té una part bonica. La Grace i l'Art encara s'ho van passar millor que abans. Passaven les estones de pati i les tardes junts. Els dos primers mesos van passar molt ràpid, i també part del desembre. La Grace i l'Art estaven molt i contents. No havien parat de cantar, tocar la guitarra i compondre cançons.

Un dia de desembre, quan ja faltava poc per Nadal, la directora va entrar a la classe acompanyada per la tutora, va anunciar:

—Bon dia a tots. Us he de comunicar que s'han obert les inscripcions del concurs de talents. Les audicions es faran al gimnàs el divendres dotze de març durant tot el dia. Us hi podreu apuntar a consergeria, les inscripcions estaran obertes fins el divendres anterior a les audicions, el número cinc. I la directora se'n va anar i la tutora va començar la classe.

A l'hora del pati, com cada dia, la Grace i l'Art es van trobar per esmorzar.

—Grace t'hi hauries de presentar.

—Sabia que m'ho diries. Ja t'ho vaig explicar, no m'atreveixo a cantar en públic.

—És una gran oportunitat!

— Però jo no vull! No estic preparada. No m'atriveixo. Què pensaran els altres?

—I què en penses tu? Tens talent, no el desaprofitis!

Era confús, l'Art la volia ajudar, o no? No sabia què fer. Potser tenia raó, potser havia de començar a pensar què volia fer amb el seu talent. Però no s'ho volia creure, feia els possibles per creure el contrari. Es negava a fer qualsevol cosa sense l'Art.

—No ho sé, no sé què fer. No sé si ho dius per no ferir—me o perquè tinc aptitud de veritat.

-La Grace només volia pensar, el problema va ser que ho va pensar en veu alta, és a dir, que l'Art la va sentir.

—Què vols dir, que soc un hipòcrita? T'estic intentant ajudar, per què no ho veus?

—Per què no em pots ajudar com una persona normal?

En aquell moment l'Art va perdre la paciència i va pensar: si vols que sigui normal, ho seré.

Al dia següent va aparèixer sense el barret de palla que sempre duia, es mostrava fred, i intentava aparentar ser "un nen normal". Però com he dit abans, l'Art tenia una mena de màgia.

Fins que l'últim dia abans de Nadal, quan estaven esmorzant, la Grace preocupada pel que havia dit, va decidir demanar-li perdó.

—Art, perdona'm. Ho vaig fer sense pensar, i me'n penedeixo totalment.

—Sí si em promets que no tornaràs a dir que t'agradaria que fos normal. No pots fer veure que ets d'una manera quan ets d'una altra, que ets una altra persona, perquè cadascú és únic. Cadascú té la seva personalitat, i només és seva, tots tenim un bri de màgia. Cada persona té encants ben diferents.

—M'apuntaré al concurs de talents.

Quan van haver acabat d'esmorzar van baixar cap a consergeria per inscriure-hi la Grace

—Hola, la Grace es voldria apuntar al concurs de talents.

El conserge li va donar un full amb les dades personals: el nom, el cognom, el telèfon, l'any de naixement... Quan el va tenir emplenat li va entregar al conserge, encara amb una mica indecisa. El conserge li va donar el vistiplau i el va arxivar. Va sonar el timbre i va ser hora de tornar cap a classe. Ja està, ja ho havia fet, ja s'havia apuntat, i ara què? Què faria? Hauria de preparar una cançó molt xula per guanyar, perquè si per primera vegada tenia l'oportunitat no la deixaria perdre. Si havia tingut coratge per entregar la inscripció al conserge havia de tenir coratge per presentar-s'hi. Ara era el torn de la Grace, i treuria el millor d'ella per fer la cançó i cantar-la.

Se'n va anar cap a classe orgullosa d'ella mateixa, del valor que havia tingut.

Les últimes dues hores s'ho van passar molt bé, ja que no van fer matèria, van jugar a jocs de taula. S'ho van passar pipa, com es mereix passar les dues últimes hores d'un trimestre, boniques i divertides. Quan van sortir de l'institut tothom es desitjava bon Nadal. Tothom estava content, fins i tot, uns dies abans, hi havia hagut companys que s'entregaven postals.

—Art!, Voldràs venir a casa nostra per Nadal?

—Sí, i tant, gràcies per convidar-me.

—Gràcies per convèncer-me d'apuntar-me al concurs de talents.

—Saps Grace, ets increïble, el que passa és que tu no ho veus.

—Saps Art, ets el meu millor amic, i em fa molt feliç que pensis això de mi.

Van passar un Nadal agradable. S'havien reunit a casa de la Grace perquè al bosc hi feia una gelor que glaçava, si hi haguéssiu anat m'hi jugo un pèsol que hauríeu agafat un costipat de mil dimonis, a més, es feia fosc molt aviat.

Encara que els pares de la Grace feien veure que no en sabien res, en realitat ells se sabien totes les cançons que ella s'havia inventat de memòria, perquè els pares estimen els seus fills i ho saben tot. I com que veien que amb l'Art s'ho passava tan bé el deixaven venir cada dia com si fos de la família. Es van passar el Nadal practicant les cançons que ja tenien fetes i intentant escollir-ne una, la més bonica. Al final, però, van optar per inventar-ne una de nova. Es passaven hores i hores tancats a l'habitació de la Grace provant acords i músiques noves. Us haig de dir que, alguna vegada, també van anar a ca l'Art, però no tan freqüentment com a ca la Grace. I aviat va ser hora de deixar el Nadal enrere i tornar a l'institut per començar un nou trimestre. D'entrada, a la Grace i a l'Art els feia una mica de mandra, però també tenien ganes de veure la gent somrient altra vegada.

El primer dia va anar molt bé, era divertit veure com tothom es retrobava amb els seu amics i companys. Tot va tornar a la normalitat; les cares de son a primera hora del matí quan els alumnes esperaven a la porta de l'institut, les rialles dels que explicaven i escoltaven anècdotes, les cares dels pillos, dels que havien fet alguna malifeta durant aquells dies mentre explicaven com se n'havien sortit pels pèls. També hi havia els que es queixaven dels alumnes del curs superior o dels mestres o dels companys, i moltes altres converses més que deixo a les vostres mans imaginar-vos-les. Van fer exàmens, alguna excursió, deures i molt més. El març s'anava acostant, la Grace s'esforçava i podia la cançó tant com podia amb l'ajuda de l'Art. La Grace s'anava posant cada vegada més nerviosa perquè tot plegat era estrany, feia uns quants anys que no cantava en públic, i sense saber com ni per què, va venir l'Art i li ho va canviar tot. Ara s'havia apuntat a una audició gràcies a ell, havia fet coses que no s'havia esperat mai que faria. L'alegrava i tenia el pressentiment que estava a punt de passar alguna cosa molt emocionant.

Havia passat tot molt ràpid, i va seguir passant molt ràpid, perquè aviat va arribar el març. El temps va canviar, ara començava a fer una mica més de caloreta. La Grace anava de bòlit, cada dia practicava, amb l'ajuda de l'Art, amb qui passava totes les tardes.

Va arribar el dia. Es va llevar. Era a la porta de l'institut. A primera hora tocava català. Després castellà i anglès. Pati. I va tocar el timbre i van tornar a classe. Ni se'n va adonar que ja estava a quarta hora, quan les coses vols que et passin a poc a poc et passen més ràpid, el temps s'escolava per les mans de la Grace com si fos sorra fina. A quarta hora va passar el que la Grace sabia que passaria en qualsevol moment d'aquell dia: el conserge va entrar a la classe demanant per ella.

-Sí, ja vinc.

Va agafar la guitarra i va seguir el conserge fins al gimnàs. Ara les cames li feien figa, estava molt nerviosa, les mans li tremolaven. I el temps des del passadís fins al gimnàs també va transcórrer com una fletxa. Va obrir la porta i es va quedar paralitzada al veure que hi havia la directora i tres professors més.

- Hola Grace.
- Què faràs?
- Tocaré la guitarra i cantaré.
- Quina cançó?
- Me l'he inventada jo.
- De veritat?
- Sí.
- Doncs som-hi.

La Grace es va penjar la guitarra, es va apropar el micròfon i va començar a cantar. Primer la veu li tremolava, però es va mantenir ferma. Va cantar. De mica en mica va anar agafant més confiança al micròfon, i va acabar gaudint a més no poder. Quan l'estava cantant es va sentir lliure i molt millor que s'havia sentit abans. Li va saber greu que l'Art no hagués pogut veure-la, però ella sabia que tenia alguna cosa especial, i que segurament l'havia vist d'alguna manera. Quan va acabar, els professors que feien de jurat van aplaudir.

— Moltes gràcies, Grace. Ja et direm si passes a la fase següent, el paper estarà penjat al suro de l'entrada.

—D'acord, gràcies.

I el conserge la va acompanyar cap a la seva classe. No s'ho podia creure, sentia una onada de satisfacció i alegria, acabava de cantar en públic, com s'ho havia fet?. Tenia unes ganes d'explicar-li a l'Art que no us les podeu imaginar. Va arribar a la classe i, com abans li havia transcorregut el temps tan brutalment ràpid, ara li va passar deu vegades més lent. Però per sort, res és per sempre, així que la classe es va acabar i la Grace va córrer a explicar-ho a l'Art. Com que començava a fer caloreta i feia una setmana que no plovia, van decidir anar al bosc. Mentre la Grace li ho explicava tot fil per randa, l'Art se la mirava amb ulls de satisfacció, de fet, si no hagués estat per ell, la Grace no s'hauria ni plantejat apuntar-se al concurs de talents. El cap de setmana se li va fer molt llarg, ja que estava impacient per saber qui passava a la fase següent. L'Art, per sort, la va anar a veure perquè li passés més ràpid, no li va dir res del motiu pel qual havia anat a ca la Grace, però a ella li va semblar bé, i sense adonar-se'n, l'estona que l'Art va estar allà, ella la va passar millor. Quan venia l'Art, tot passava molt millor.

Per fi va arribar dilluns, i per sorpresa de la Grace, havia passat a la prova següent! Això era la millor nova que li haurien pogut donar.

—Suposo que t'he de donar les gràcies, Art. Tot ha sigut gràcies a tu.

—Sí, però també has confiat amb mi.

—Encara no entenc per què ets tan modest.

—Gràcies —va dir ell tímid.

I just en aquell precís instant la tutora passava per allà, els va trobar davant del suro parlant.

- Grace, enhorabona, vaig veure la gravació de l'audició i ho fas molt bé, et volia comentar que la prova següent serà fer un vídeo que penjarem al blog de l'institut. Els alumnes podran votar entre els quinze finalistes. Les tres persones amb més votacions mostraran el seu talent a la plaça del poble el dia de Sant Jordi. Tens fins l'u d'abril.

I tot seguit se'n van anar cap al pati.

A partir d'aquell dia practicaven tant entre setmana com el cap de setmana amb la guitarra, la Grace cantava a totes hores, escrivia la cançó sempre que podia, ni tan sols es parava a pensar si ho faria bé o no, si guanyaria o no, no tenia temps. L'Art sempre l'ajudava amb tot el que podia, alguna tar-

da, fins i tot li havia fet els deures. Ella, per la seva part, estava totalment absorta amb la cançó, l'escrivía, la cantava i la tocava. No parava, quan no li sortia tornava a intentar-ho fins que trobava l'acord perfecte. Quan la va tenir tota acabada, la Grace la va practicar una i una altra vegada. I al cap de poc l'Art va portar una càmera de casa seva i van anar al bosc a gravar la cançó. La Grace volia sortir amb l'Art, però algú havia d'aguantar la càmera, així que van decidir que la Grace sortís amb el barret de l'Art. S'hi van estar tota la tarda per gravar-lo, ja se sap que davant de la càmera tot és una altra història, es posava nerviosa i feia el que podia. Finalment, però, el que compta és que quan es va acabar la tarda ja el tenia tot gravat. Després, al vespre, la Grace el va enviar per correu a la tutora perquè ella el pengés al blog de l'institut. Un altre repte aconseguit!

I ara toca parlar sobre el que va passar quan es van poder votar els vídeos. Doncs el primer dia no n'hi va haver gaires, tots tenien més o menys els mateixos vots, la Grace ocupava la setena posició. Però a mida que la setmana passava, els vots anaven pujant. Ella va reconèixer-li a l'Art que el primer dia s'havia desanimat, però que ara ja estava molt més animada. I la votació es va tancar amb la Grace a la primera posició. No s'ho podia creure, era increïble fins a on estava arribant. En segona posició hi havia la Sandra Vilapetit i en Genís Cassoles.

Després de tot això les setmanes van transcórrer amb exàmens i molts deures, cosa que va fer que la Grace no li pogués dedicar gaire temps a la cançó, tot i així el treia de no se sap ben bé d'on per compondre i escriure la cançó amb què es presentaria al concurs, i per practicar-la. Només feia que estudiar i practicar música. No tenia ni un sol moment per mirar la televisió, per descansar, jugar a futbol o anar en bici, es passava tot el sant dia amb un coet al cul. Per sort, aviat es va acabar, ja que va arribar el moment de la veritat, el dia de Sant Jordi, el concurs.

Els concursants s'hi van presentar a les tres en punt. La Grace anava acompanyada per l'Art.

— Vosaltres sou la Sandra Vilapetit, la Grace Happysmile i en Genís Cassoles?

—Sí.

—Bé, doncs pugeu a l'escenari que farem les proves de so.

Van passar-se dues hores aprenent com anaven els micròfons i assajant. A poc a poc va anar arribant la gent, amb moltes ganes d'escoltar el concert o duel (com li'n preferiu dir). La Grace havia cantat davant de l'Art i uns quants professors, però n'hi havia més gent, cada vegada s'anava posant més nerviosa, als altres, en canvi se'ls veia tranquils i emocionats. En canvi la Grace estava més nerviosa que mai, sentia com li tremolaven les mans, com li tremolaven les cames, sentia inseguretat. Ara era el moment per demostrar tot el que sabien fer, i si ara li sortia malament? Gairebé li cau la guitarra del nerviosisme que portava a dins. Per sort hi havia l'Art a prop. Sempre va bé algú que t'inspiri tranquil·litat en els moments de gran tensió.

—Grace, escolta'm, ho faràs molt bé, no has de tenir por de res.

—Però i si hi ha alguna cosa que no em surt bé?

—El més important no és guanyar, ho faràs molt bé, i recorda que vens a gaudir.

La Grace va agrair-li que l'ajudés. Com que l'Art sempre tenia alguna cosa bonica per dir-li, es va tranquil·litzar. Al cap de poc va arribar el jurat. Van anar a saludar un moment i després van tornar a on eren abans, amb en Genís i la Sandra, a fer més proves amb els micròfons.

Va acabar de passar l'estona, i va ser hora de començar el concert. La plaça ja estava "abarrotada" de gent, sort que la Grace, l'Art, la Sandra i en Genís es van posar darrere l'escenari per esperar el seu torn.

—Escolta'm Grace, me n'he d'anar entre la gent, estaré a primera fila, t'ho prometo.

—D'acord, gràcies.

l se'n va anar entre la gentada. La Grace es va tornar a posar nerviosa, encara més que abans! Aviat va ser el seu torn. Quan la van cridar, va pujar les escales de l'escenari. No sentia res però a la vegada ho sentia tot. Estava molt nerviosa, va veure l'Art entre el públic. Va respirar fondo. Va mirar cap a l'horitzó. Va tornar a mirar l'Art, aquesta vegada als ulls i va dir:

—Ho sento, no puc cantar la cançó sense tenir cantant, aquí, al meu costat, la persona a qui li dedico. Així que sisplau, Art, vine cap aquí.

No sabrem mai si algú s'esperava que la Grace digués això. I quan l'Art va ser a dalt, va ser moment a posar-se a cantar. Va començar tocant la guitarra, i després a cantar. No sabrem mai si la Grace ho tenia previst o no, però va començar a tocar la cançó que havia cantat l'Art la primera vegada que s'havien conegut. Ell la va reconèixer a l'acte i va fer la segona veu. El conjunt era sensacional. Al públic li va agradar molt. La Grace gaudia. Gaudia com feia temps que no ho feia. Estava molt satisfeta de tot allò que estava fent. Va tancar els ulls i es va sentir com si fos un ocell que volava més enllà de les muntanyes, més enllà del mar, travessant els núvols, com si fos un peix que neda per sota l'aigua tan ràpid com pot, sentint l'aigua freda com li toca a les escates. Es va sentir com una flor creixent, desplegant els seus pètals. Aviat va acabar la cançó, i com que era l'última concursant, el jurat es va reunir. I al cap de cinc minuts, un dels jutges va agafar el micròfon per anunciar el guanyador.

— Ha estat molt difícil decidir qui guanyava aquest concurs, tots els concursants han estat molt empatats, però al final hem acordat només un guanyador, que guanyarà un viatge a l'estranger, i el guanyador, bé, la guanyadora, és la Sandra Vilapetit.

La Grace es va sentir malament. Feia un moment es sentia com una flor que estava creixent, com una papallona que desplegava les ales, però de cop la flor s'acabava de pansir. Tothom va aplaudir. La Sandra estava ben cofoia.

Després del concurs la Grace va anar amb l'Art al bosc a passejar.

—Saps, Grace, no has perdut res. Perquè ets una campiona, has superat la teva por a cantar amb públic, t'has presentat a un concurs de talents, has escrit cançons en un temps rècord.

—Ja però no he guanyat.

—Sí que has guanyat. T'has plantejat de mirar enrere? Has pensat el camí que has fet des de que ens vam conèixer.

— Gràcies. Gràcies per veure les coses sempre així de boniques i per animar-me.

—I encara no s'ha acabat tot, encara tinc una sorpresa per a tu. Encara tens la guitarra?

La Grace li va donar la guitarra.

—Grace, tu m'has dedicat una cançó, ara em toca a mi.
I l'Art es va posar a cantar una cançó que la Grace no havia sentit mai, i no només això, també tocava la guitarra!

*Grace ets una col·lega excel·lent
Grace, ets la meva cantant preferida,
Grace, em fas somriure cada dia,
Grace, tens un magnífic talent,*

*I arribarà el gran dia que brillaràs,
i el món recordarà el teu nom, Grace
perquè ets extraordinària entonant,
perquè ets genial amb la guitarra
però el més meravellós és que:
hi poses tot el cor i tota l'ànima.*

La Grace es va emocionar. No tots els amics et dediquen cançons, no passa pas cada dia que algú et digui que té una sorpresa i que es posi a cantar una cançó dedicada a tu.

—Em sorprèn cada dia, Art, des del moment que et vaig conèixer. Gràcies.

—Em sembla que et queda un llarg camí com a cantant, Grace.

—Encara falta una cosa: m'has de prometre que mai s'acabarà la nostra amistat.

—Ho prometo.

1r premi de la categoria Juvenil B
Narració: *Paraules sense veu*
Autor: Pau Monterosa Fornelino

15 de febrer del 475

La gent del poble sembla buida per dins, semblen animals liderats pel rei de la selva, que han sigut mutilats. No tenen sentit comú i és impossible mantenir-hi una simple discussió; n'hi ha que sempre et donen la raó i n'hi ha que fan tot el contrari, defensen el que pensen sense donar arguments lògics ni coherents. M'agradaria poder trobar algú amb qui intercanviar coneixements i nodrir-me'n.

Avui he sortit al carrer a fer un volt per la tan bonica Roma. He anat al mercat a buscar dos mangos que serien la meva única companyia durant el dia del meu aniversari. Malauradament, després d'haver-los passejat pels ulls dels 8.297 habitants vaig entrar a la cuina de casa disposat a devorar-los, no fos cas que algú me'ls prengués. Vaig tallar-los amb un ganivet i vaig enlairar-los amb la finalitat d'adorar-los. Una gota del suc dolç va caure sobre els meus ulls i me'ls va irritar però ràpidament vaig agafar un drap i vaig eixugar-los. Els ulls van quedar ben alliberats d'aquell xarop, però a Roma li'n cauria un de més espès.

L'altre dia vaig sentir el venedor de patates cridant sobre una tribuna, eren crits en contra del gran Rèmol. Em va fer la impressió, a jutjar de la seva entonació, que realment no era el que pensava sinó que li havia sigut transmesa aquella informació. Em va impressionar i em vaig retirar sense donar importància al que succeïa.

21 de febrer del 475

Fa gairebé una setmana que no escric res al diari i realment me'n penedeixo. Han passat diverses coses al poble; el nombre de venedors al mercat ha disminuït considerablement, tot just ahir vaig anar a fer la compra setmanal sense tenir èxit. Me'n vaig tornar a casa amb les mans ben buides. Per sort, avui hi havia el venedor de fruites, li he comprat amb prou feines dues pomes ja que en el pacte ha sortit ell força perjudicat. Pels carrers no circula tanta gent com abans, les veïnes ara parlen pel balcó a certa distància les unes de les altres. Ara el rebombori se sent a l'hora de dinar, que coincideix amb l'hora de la xerrada. És aquella època en la que el temps afecta, en certa manera, el comportament de les persones...

27 de febrer del 475

Segueixo mantenint l'interval d'escriure cada sis dies. La veritat és que no hi ha gaire cosa interessant a explicar. Sembla que tot va prenent cada vegada una major conformitat, ja no se senten crits exteriors exceptuant els dels gossos i les rates que recorren els carrers com si fossin els nous vianants. El que més em preocupa és el mercat, els aliments ja no arriben amb el mateix cabal sinó que cada vegada arriben menys provisions, la gent comença a barallar-se pel menjar. Cada dilluns es produeix algun ferit lleu, simples cops o esgarrapades. Amb prou feines se senten sanglots entre les tantes estosseigades de la multitud de gent...

1 de març de 475

El panorama segueix essent el mateix de sempre. No hi ha menjar ni vianants amb qui compartir les històries. Aquest darrer fet mai ha succeït excepte avui, he trobat una noia al carrer. Era de pell molt blanca, cabell castany i ulls marrons. Duia el cabell ben llis amb una cua, a primera vista era realment atractiva. M'ha aturat i m'ha informat d'alguna cosa, anava massa ràpid com per aturar-la a demanar-li que ho repetís. Així que em vaig conformar amb entendre dues úniques paraules: avi i mort...

3 de març de l 475

Últimament escric sovint, pel fet que succeeix alguna cosa no gaire normal. H sortit al carrer i no hi havia absolutament ningú. He anat al mercat i he trobat, en una parada, una bossa de patates sense recollir, m'ha estranyat molt. Tot seguit, he tornat a casa i al llarg del camí he vist una finestra entreoberta. M'ha encuriós i m'he apropat a investigar-hi alguna cosa més. Hi havia un llit i una persona gran estesa al damunt, pel que tenia entès, la gent gran acostumava a roncar mentre dormia, però aquest seria un cas especial...

10 de març del 475

Una setmana fa que no escric res! El temps s'alenteix molt, però per fi ha arribat l'aniversari del meu germà. He decidit anar-lo a visitar a l'altra punta del poble i portar-li aquell sac de patates que encara no m'he menjat. Les meves companyes de viatge volien menjar-se'l però ha calgut una sola puntada de peu per evitar-ho. En vint minuts he arribat a casa del meu germà petit. He picat a la porta i m'ha obert, però aquesta vegada amb una expressió menys eixerida. M'ha convidat a passar i m'ha fet seure al seu sofà. Tenia una veu molt ronca i m'ha costat entendre el que em deia.

-Germà, aquí està passant alguna cosa molt estranya... ehem!... he sentit rumors que hi ha gent que comença a morir, i aquesta possible... ehem!... malaltia crec que a mi també m'està afectant- a cada frase que formulava havia de tossir.

Això ja començava a ser seriós, calia que em disposés a intentar investigar de què es tractava aquella possible malaltia el més aviat possible. Vaig trigar tan sols deu minuts en arribar a casa. Vaig omplir un got de vidre amb aigua del clavegueram i vaig realitzar una anàlisi; no vaig obtenir resultats.

14 de març del 475

Cap anàlisi no funcionava, totes donaven negatiu en qualsevol mena de patogen. A més a més, ja era massa tard, jo ja m'havia contagiat.

Un 14 de març un virus podria haver destruït tota Roma sencera. Era la fi del món, vaig sortir al carrer, com molta més gent va fer. Una manifestació totalment silenciosa, la gent movia la mandíbula sense que cap so aconseguís emanar d'ella. Jo anava en busca del meu germà per explicar-li que tot allò era impossible. Vaig optar per intentar mobilitzar tot aquell grup de manifestants amb un missatge en una pancarta. Em van mirar amb una cara molt estranya. Que no comprenien el que els deia? O pretenien fer com si no em veiessin? Vaig optar pel "plaB B": fer-me pas per entre tota aquella massa de gent. Quan em trobava a l'ull de la tempesta vaig notar com algú em tocava l'espatlla però vaig optar per no girar-me. Vaig seguir el meu camí cap a casa del meu germà. Hi vaig arribar. Vaig obrir jo mateix

la porta i el vaig veure estès sobre el sofà amb una cara molt pàl·lida. No m'ho vaig pensar, vaig collir-lo en braços com si fos un sac de setanta-cinc quilograms i vaig tornar a realitzar el trajecte, aquesta vegada en trenta minuts.

Quan vaig arribar-hi, el vaig estendre sobre el meu sofà, el vaig tapar amb una manta. Vaig inventar un xarop fet amb el mateix suc de mango que em va provocar tal dolor. Li vaig oferir i el va acceptar.

21 de març del 475

El meu germà es recuperava a poc a poc, havia patit una insuficiència respiratòria però afortunadament vaig arribar a temps per salvar-lo d'una possible mort immediata. Era impossible que l'informés de tot el que havia passat mitjançant la gesticulació. Vaig sortir a buscar més provisions ja que érem dos a casa. Anant cap a mercat vaig topar altra vegada amb les manifestacions en contra de Rèmol. L'opció de la pancarta tornava a ser inútil, per tant, vaig optar per fer-me pas per la multitud. Una mà em va tocar l'espatlla a meitat del camí, immediatament vaig girar-me. Una aparença blanca i polida com la neu sobresaltava sobre les brutes vestimentes dels altres. Una figura angelical amb un somriure de les mateixes característiques, va allargar el braç i em va oferir un sac de patates, vaig acceptar l'ofrena. Vam allunyar-nos ambdós junts de la multitud de gent camí cap a casa. Li vaig oferir recer per tenir alguna cosa amb la que comerciar i, rarament, va acceptar-ho. Vam entrar per la porta de casa, el meu germà seguia descansant, així que vaig recolzar el sac de patates sobre el marbre de la cuina. Li vaig presentar tota la casa i es va aturar a observar el laboratori.

Sense immutar-se va dirigir-se a la cuina, va agafar un ganivet amb el que va obrir el sac de patates. Amb el mateix ganivet, en va extreure un tall de pell i es va apropar a mi. Va dipositar-la dins la dissolució amb la intenció de fer una anàlisi, quan la va haver realitzat el resultat va ser positiu.

25 de març del 475

Mon germà va recuperant les forces, ara treballem dues persones a casa, per tant, el ritme s'accelera. A més a més, ja hem trobat la causa de l'epidèmia, ara només falta trobar-hi la cura. No crec que ens suposi massa esforç treballant amb una figura angelical com a "companya". Hem sortit a fer un volt per la ciutat, encara se sent aquell obscur silenci, un silenci que tard o d'hora haurà desaparegut gràcies a nosaltres.

Agafats de mà, envoltàvem aquelles silencioses manifestacions que es produïen diàriament pels carrers del poble. De tant en tant havíem d'esquivar també les rates que passejaven, com nosaltres, pels carrers. Després d'una hora vam tornar a casa. El meu germà seguia "confinat" (paraula que significa estar tancat en algun lloc) a casa. Vam estirar-nos al llit, abraçats i vam començar a comunicar-nos mitjançant gestos, gestos que van durar poca estona...

19 d'abril del 475

Fa gairebé un mes que no escric res. Tot millora a un ritme molt accelerat; el meu germà encara no ha trepitjat el paviment de l'exterior, fins d'aquí un temps. D'aquí un parell de dies la cura ja estarà llesta, és impressionant el ritme i la cohesió de treball que compartim al treballar junts. Però ara se'ns formula un altre problema, com comunicar a tota la gent del poble si s'ofereixen voluntaris per administrar-los la cura. Hem de pensar una alternativa al missatge de signes per comunicar-nos amb una població totalment analfabeta.

23 d'abril del 475

La vacuna ja està llesta, el primer vacunat serà, efectivament, el meu germà.

Al matí hem pogut vacunar-lo, ara esperem els resultats i com reacciona el seu cos. Al migdia ens hem presentat enmig de la manifestació amb la intenció de vacunar tanta gent com sigui possible. Davant els ulls de la gran multitud de gent, una fulla de ganivet va fer un tall a la seva pàl·lida pell angelical, es va inclinar i la dosi va infiltrar-se dins el seu cos. Els coneguts del poble van entendre el gest i, després que se m'administrés la dosi, es van oferir com a voluntaris i així tots els altres fins que es van acabar totes les existències de cura.

Vam tornar a casa després d'un tan exitós dia! Sentíem una sensació mai experimentada, una extrema satisfacció en ajudar tantes persones...

25 de desembre del 475

Justament el mateix dia del suposat naixement de Jesús, aquell dia en què totes les figures religioses de Betlem donaven la benvinguda a una criatura sobrehumana. Aquell mateix dia, la meva àngel va infantar un preciós infant anomenat P...

El 14 de març del 475 una dona d'aparença angelical que caminava pel carrer va distingir una finestra entreoberta entre la resta del barri on totes eren closes. La curiositat es va apoderar d'ella i s'hi va aproximar. Dins la casa va veure un home estès sobre un sofà. Va entrar-hi per tal d'identificar-lo, va recolzar la seva pàl·lida i freda mà dreta sobre el pit. Amb prou feines va arribar a palpar els dos darrers batecs del cor. Hi havia un llibre recolzat sobre l'abdomen del difunt, la mateixa curiositat va obligar-la a obrir-lo, va identificar que es tractava d'un diari. Es va deixar portar per la lectura d'aquelles paraules tan personals imaginant tota la història, fins arribar a l'última pàgina del relat. Hi havia una data i unes paraules que mai més tindrien un punt i final...

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Begoña Álvarez, Mar Bosch, Cristina Montiel, Josep Miquel Palaudàrias i Elena Redó.

1r premi de la categoria ADULT

Narració: *L'home sospitós amb els dits a la barana*

Autor: Raimond Aguiló

Al cap d'una setmana, *L'home sospitós amb els dits a la barana*, indubtablement, ja anava en boca de tothom i Llibertat Solé no cabia a la pell tant de la seva ideació com de la celeritat en què l'havia desenvolupat. No és que m'ho digués ella personalment, sinó que ho sentia a les entrevistes que inicialment batxillejava a les xarxes socials i després tornava a llegir una vegada i una altra a la premsa. Amb els dies, però, vaig acabar per fer els ulls grossos quan topava de morros contra la televisió – per preparar-me el primer cafè al fil del dia o l'últim whisky d'una tirada abans d'anar a dormir– on sense interrupció el promocionaven: des de bon matí l'Anna Guitart el proposava com a una de les lectures de la setmana a “Els matins” i ben entrada la nit en Xavier Graset la convidava a la seva tertúlia. Tots els mitjans se'n varen fer ressò. A fi de comptes, res no hi ha millor per vendre, ja siguin llibres o bé espadnyes, que sortir en antena.

El sol s'havia imposat i els tendals ens escudaven de l'estiuada. Ja era hora! Els carrers fulguraven, els comerços tímidament recuperaven el mercadeig i els vianants anaven a regna solta –potser massa i tot– a les terrasses dels bars i els restaurants, fora mida. Els dies volaven monòtonament del calendari i la calor era insuportable, d'espant, i en augment com any rere any, i per atenuar-la tant ella com jo – amarats de suor– teníem la coartada perfecta: una apujava el tendal i l'altre descorria la cortina del lateral, no pas amb la freqüència de mesos enrere, però sí esporàdicament, talment com ho hem fet tota la vida sense ser-ne conscients. Això sí, la Llibertat estalviava el braceig en senyal de salutació i jo li responia així i així.

Quasi imperceptiblement, ens vam plantar al 23 de juliol; enguany, una data per imprimir a la memòria. El Sant Jordi d'estiu, el llibre –com m'esperava, ben visible– es va exposar a la primera fila de totes les parades, més enllà de qualsevol cinta o tanca de seguretat. Al caient de la tarda, la diada havia passat de llarg a moltes localitats, però on havia fet estada havia col·locat al rànquing de llibres més venuts: *L'home sospitós amb els dits a la barana*; fins i tot un nebot meu, gens lector, el va comprar per regalar-lo a la seva mare junt amb la rosa, tota la vida vermella.

Els dies entrants vaig voler deixar córrer l'atzar, el fet irrepentible que justificaríem amb l'expressió: “són coses que passen” i avançar en la meua vida com si res, però em va ser com voler agafar el cel amb la mà: quan sentia el ni-no, ni-no d'una ambulància em sobresaltava i temia que l'hagués de socórrer; quan posava els peus al carrer, en un santiamén, em desullava a totes bandes com si, per solleva els ulls de les conques, la veies encara que fos de lluny; de tal manera, en dirigir-me al banc o al

metge; en desassedegar-me en una terrassa examinava d'esquitllada tots els qui tenia freqüent i tots els qui tenia al dalt buscant constantment la seva silueta i quan anava a la llibreria –on ens vam conèixer– li preguntava a la Montsant què en sabia, d'ella, però la Montsant, incomprendiblement, obviava la meua insistència... En poques paraules: no la veia enlloc. Per tant, vaig fer mans i mànigues per aprendre a viure amb la ignorància d'uns esdeveniments que fins al moment m'havien portat pel camí de l'amargura; tanmateix, aviat és dit.

De mica en mica, i esgotats deu dies, la processó encara anava per dins i jo ja no era ni l'ombra del que havia estat, doncs, no em podia treure del cap que tingués tots els ingredients per escriure una prosa curta i que la protagonista em prengués la pensada i l'expliqués a la inversa: essent ella l'autora i jo, ni més ni menys, el protagonista. Se m'havia ensorrat el món. No cessava de donar-hi voltes i més voltes: aquesta paradoxa i com havia pogut imitar-me servilment els pensaments em produïa una sensació de buidor inacabable...

Al llarg d'aquells dies era com un personatge de ficció que passava de llarg a les llibreries, i per força totes m'evocaven la novel·la tan reeixida que hauria d'haver estat meua. Foren uns dies on la inspiració es capgirà per si sola i tot sovint quan em posava davant la pàgina en blanc m'assaltava la mateixa sospita: mai no he estat un escriptor de debò?, o és que potser només he estat el simulacre d'una ploma antiga que no paga ni la pena tenir-la en compte? M'enganyava a mi mateix quan em deia que totes aquestes percepcions eren el preludi d'una autèntica catarsi literària –únicament calia donar curs a tantes i tantes paraules tremoladisses...– i vivia amb la il·lusió que la publicació següent seria la definitiva i que em consagraria o bé com a escriptor o bé com a un banau deplorable. Res més lluny de la realitat: no era capaç d'escriure ni una sola paraula que no fos el seu nom, "Llibertat".

A la sessió de la presentació del llibre, havíem acordat que trobaríem un dia per parlar sobre aquesta inesperada i xocant casualitat, però qui hauria de moure fitxa és ella, ja que té el meu número de telèfon des d'aquell dia en ple confinament, quan li vaig perfilar els números, un a un, en una cartolina immensa per fer-los-hi visibles des de la llunyària en què es troben les obertures dels nostres pisos i que ambdós vàrem venerar tant en el transcurs dels mesos d'aïllament i des de les quals ens vàrem mig espiar mútuament. Ara em cau la bena dels ulls. Em va entabanar bé: mai no vaig saber apreciar la seva intenció, aquest propòsit d'esbossar la vida d'una persona a qui no coneixes de res.

El sol cremava la lluna i encara era al llit, despert, amb els llençols enganxats. Em vaig incorporar amb el so del mòbil. "L'hospital. Per fi!". Dies enrere m'havien informat que em trucarien per fer-me una ressonància magnètica al genoll esquerre, del qual feia mesos que em queixava i atesa la pandèmia s'havia hagut d'ajornar. Després del meu "Digui'm?" amb la veu encara enfosquida, una veu femenina em va respondre: "Soc jo", enllaçat amb un descans de silenci d'aprovació que cap dels dos no gosava interrompre. Orgull?, tímida, per part meua? I per part seva? Ves a saber... L'autora de *L'home sospitós amb els dits a la barana* se m'anotava el cafè a l'agenda. Inconscientment i amb el mòbil a dos dits de l'orella, els cabells ben esbullats, a peu nu i un pam de nas, pujava la persiana enrotlla-

ble i obria la porta: a punta d'alba de la primavera d'agost tot el seu cos es contorcia mentre em saludava. Qui ho havia dit! De sobte, allí persistíem, a recer de la faç de la terra, com dos estaquiots: amb els dies de la incertesa i l'angúnia del tot no esvanits dringant dins nostre, amb les observacions tàcites i d'amagat dringant dins nostre... Cline. I el telèfon sense fil, a la taula. M'adonava llavors que la nostra -primera- conversa telefònica es limitava a un dia i a una hora, i prou.

Havíem quedat a la plaça de la tardor, a les deu del matí, a la Farggi. Puntual i amb una mascareta que feia joc amb la seva brusa, l'afitorava així que m'hi atansava. Ens hauríem fet un petó innocent a cada galta o una estreta de mans; ara com ara, ambdues accions, les tenim prohibides. Més que mai són temps per aprendre amb humilitat a parlar amb la mirada, i la seva s'estenia com la llum d'un far a les negres de nit i ho deia tot: "Bon dia. Perdó, em sap greu. Vull explicar-t'ho." La meva? Si m'hagués pogut veure jo mateix... la d'un torracollons amb un pam de boca oberta, oculta rere la mascareta, trencant-se-li l'alè. A vegades els homes fem el paper d'imbècils davant d'una dona que ens supera i ens cau la bava de tant d'admirar-la. Aquest potser era el meu cas.

La seva vida era el guió que m'havia descrit fil per randa la Montsant. A migdia, però, no n'hi havia hagut prou amb un sol cafè i la Llibertat, vermut en mà, aprofundia ara en el relat de com havia anat tot plegat: com s'havia fet la seva la narració que tenia al meu cap.

"La depressió, que em va vèncer quan encara estava en actiu a l'empresa- en aquells anys, el departament d'Ensenyament-, fou la desencadenant d'unes fortes migranyes, cada vegada més freqüents, que m'impossibilitaven fer vida diària; per això em van realitzar la TAC cranial. Aquell dia la màquina presentava anomalies, i van haver de repetir-me la tomografia dues vegades més, cosa que em va angoixar enormement."

Després d'un bon xarrup, l'oliva giravoltava sola al voltant del glaçó al mateix temps que la Llibertat prosseguia amb tots els ets i uts les vicissituds d'aquella visita.

"En demanar hora per al metge per conèixer el resultat de la radiografia, abans que la recepcionista me la donés, la vaig visualitzar. Sí, t'ho ben juro! A cop calent aquesta coincidència solament em va sorprendre; i tot seguit vaig pensar en aquelles persones que miren el clatell d'algú altre i aquest es gira, són situacions molt peculiars, altrament habituals, oi? És com aquell qui creu que el que està vivint ja ho ha viscut o aquell altre a qui durant tota la seva vida se li va repetint el mateix somni i n'és el protagonista, que viu en una altra època, de vegades més opulenta, de vegades més humil. T'ha passat, oi? Mira, tu, en definitiva, vaig pensar, sense atabalar-me gaire, que eren coses del subconscient i ja està."

Vaig intentar posar-hi cullerada i dir-hi la meva, però en abaixar la mirada per picar unes patates xips, va reprendre el fil.

"Era un d'aquells dies de fred penetrant, dignament subtil, i en sortir d'aquella clínica em delia d'allò més per entaforar-me a una cafeteria, d'aquestes que són meitat cafeteria i meitat fleca, saps? A la mirada inquisitiva de la dependenta li vaig explicitar enèrgicament: "Un tallat!" I ostres, saps què? Immediatament vaig saber que em servirien el d'un client que tot just l'havia rebutjat per tebi i n'exigia senzillament un altre, amb la llet quasi bullent. Sí!, no facis aquests ulls de calàpet! Pot ésser de calaix, però no pas de rebut! El tallat, se'l devia prendre algú altre..."

A partir de llavors em vaig veure abocada a interaccionar amb el pensament d'altri. Així doncs, ho vaig provar amb el conductor de l'autobús, i li vaig captar com n'estava, d'enrabiad, amb el seu cap per haver-li allargat la jornada a causa d'una baixa; amb l'empleat del banc, el meu exgestor del fons d'inversió i amb la meva ex millor amiga, perquè des d'aquell dia, tururut viola!"

Saltava a la vista que la Llibertat tenia més lletres que un breviari i jo m'hi havia capbussat. Les busques competien, la llum densa havia inundat tota la plaça i ara, vaporosa, rodava de gairell pel seu monòleg interior i no podia estar-me d'insistir-li sobre l'anècdota del gestor. Complaguda, tornava a prendre el cap del fil...

"Vaig saber què pensava de mi. Ressonaven les seves paraules al meu interior: «A on va aquesta pesada que no para d'atabalar-me?», ahora que amb un somriure d'orella a orella es mofava de mi:

-Bon dia senyora Llibertat, què desitja?

-De moment cancel·lar el fons, més endavant: tota la resta -vaig concloure categòricament. Sí, creu-me: tan cert com ara és de dia."

Ves per on, la Llibertat m'estava deixant blau...

"Sens dubte havia adquirit un do. No sabia si seria perdurable o efímer ni tampoc com fer-ne un bon ús, però vaig constatar una evidència: no tenia el cap carregat. No obstant això, malauradament un estat de decaïment continu s'havia instal·lat en el meu dia a dia.

Quant a tu, cada cop que en dies passats m'abalançava a la barana, només endevinava el teu pensament del moment, era quasi instantani, però no podia veure què havies pensat prèviament o què pensaries posteriorment, l'endemà... Per això vaig passar tantes llargues estones a la balconada esperant que hi apareguessis i així anar teixint el relat."

Renoi! Jo tothora tenia al cap l'estructura i l'escriptura de l'obra. De fet, quan escric en prosa, hi penso les vint-i-quatre hores del dia i, si per algun motiu l'estaciono provisionalment, corro el risc de deixar-la a mitges costures, d'abandonar-la com aquell poema que no s'enllesteix del tot i enlloc no arriba. És clar que aquesta opinió no vaig proferir-la-hi, ni sé fins a quin punt me l'abduïa atès el seu soliloqui i les meves ganes frustrades de dialogar...

Contra tot pronòstic, aquella trobada m'havia aixecat l'ànim, si anem a mirar, ja no em sentia tan emprenyat: la seva confessió, d'alguna manera, l'honorava, encara que davant seu, i desfent el camí, em sentia prou vulnerable. Aquella facultat de donar vida al pensament m'acabava d'obrir el marc d'una nova història. A casa, cric-crac. En tancar, sense com va ni com ve, ja era un altre: les paraules fluïen a raig del cap al teclat i a la pantalla.

D'aleshores ençà, la Llibertat em va trucar en diverses ocasions. Certament l'evitava tant com podia, bàsicament, per dues raons: la primera perquè ara era coneixedor de la seva facilitat per tafanejar al cervell dels altres i la segona perquè tenia una altra ficció en marxa i no volia que s'esdevingués el mateix que amb *L'home sospitós amb els dits a la barana*. Inevitablement, però, quan hi quedava m'escarrassava per no ser jo mateix, i no us penseu que era l'únic. Per una banda, la Llibertat reiteradament em confiava els meus pensaments. Té nassos la història, eh! Per altra banda, em feia, jo a mi mateix, un toc d'atenció i aixecava la llebre cap a una altra direcció. En realitat, em disfressava de protagonista, l'interpretava i adquiria una doble personalitat perquè, si arribava el cas, aquesta vegada Llibertat no em suplantés a mi sinó el personatge principal. Amb aquesta necessitat impe-

riosa de protegir-me vaig aprendre a reflotar l'inventari del meu intel·lecte, forjat en part al rebost dels clàssics, alhora que ja ens entreteníem enraonant, per més que en alguna conversa em va sortir el tret per la culata. Rememoro especialment la tarda que, per amagar el meu veritable jo, vaig sortir amb un ciri trencat –i val a dir que estàvem parlant de poesia, d'una poesia en prosa, plena de versos blancs, com la de Jordi Llavina– però, ella, més viva que una mostela, em va tocar la corda sensible: “Ja que fuges d'estudi, què en penses del sexe?” Em vaig tornar de mil colors i en una exhalació s'aixecaren totes les barreres que plàcidament havia anat abaixant, sense contemplacions, sense vergonya. Sense pausa i irònicament va lamentar que els pensaments havien de ser molt sòlids perquè uns no deixessin entreveure els altres, “són com unes capes superposades transparents que puc anar decapant com una ceba i desxifrar-los perfectament sense plorar-me els ulls ni deixar-hi cap rastre [...]”. No l'escoltava, estava lluny, molt lluny, amb l'ànim suspès a la solidesa de l'enteniment: la Llibertat tot perforant les meves cabòries sexuals havia arribat d'una manera previsible o no tan previsible al fons més pregon de tots, la meva nova aventura literària.

Dissabte d'agost emparat amb un cel blanc clapat d'altocúmulus que el vent aclareix. Festes majors debel·lades políticament, sense pena ni glòria, sense actes culturals ni d'esbarjo, amb l'alternativa de les terrasses dels bars, plenes com un ou. Després d'escriure incessantment, en tombar el dia guaito l'ambient del carrer, que em toqui una mica l'aire. A ranvespre, la garbinada s'ha afeblit i la mirada em mena a la balconada de la Llibertat: curiosament, taula parada, per celebrar quelcom, igual que aquells dies passats, de gran reclusió, que van anar ressituant les nostres vides... No deixa d'estranyar-me, perquè tal com m'ha anat explicant –i concordant amb la versió de la Montsant– no té ni família ni amics, tampoc. És una dona solitària que al seu dia va confessar-me que havia llogat uns actors per sopar i poder així seguirdescabdellant la trama novel·lesca... Vatua l'olla! No em puc creure que de nou l'escenifiqui.

Ben bé han depassat dues hores amb la taula a punt de solfa i aquí ningú no s'ha presentat. La Llibertat entra i surt del menjador, exasperant, no sé si per la tardança dels convidats o per la meua presència en la llunyania dins el vertigen del temps. Avui he trobat el títol per a la meua gran novel·la i sabeu com...? Ja no ve al cas revelar-vos-el. Ara mateix acabem de creuar-nos les mirades, ai las!, me l'ha pres! N'estic segur.

A la fi, els invitats –desconeguts– han arribat al voltant de les onze, tot i que m'he entaforat al pis molt abans per tal d'evitar una lluita frenètica entre pensaments. Amb un peu al llit, he retitulat el meu relat: “La dona que llegeix el pensament”.

Aquella nit el genoll em va donar la llauna. Pels voltants de la tornada a l'escola, em feren la ressonància magnètica i el resultat fou: una ruptura del menisc que convenia sotmetre a una artroscòpia, però un mai no està tranquil quan ha de passar per la sala d'operacions. Trencat el son, seguia escrivint, doncs, quasi com un posseït, com aquell qui és capaç de robar-li al temps les darreres hores... No cal dir que a mesura que anava avançant, les vivències que m'havia anat explicant m'arboraven i creixia amb més ímpetu l'afany de deixar-la fora de combat, sense cap remordiment, amb la satisfacció de posar punt i final a tanta opressió i en venjança per haver-me plagiat tot allò que havia dit per a mi mateix.

Finalment, em vaig traslladar a viure al poble per enllestir la novel·la i, de retruc, per no córrer el risc que Llibertat me la prengués. En plena collita de la verema i la flaire del most amarant la casa i traspuant pels porticons de les finestres entreoberts, va ésser arribar i moldre: al cap de dues setmanes d'haver posat la directa, amb un sol clic l'enviava al Carles, l'editor, que també era el de Llibertat Solé. Ens havíem apressat a publicar-la davant la imminència d'un altre tancament. I en veure-la, em va comentar que el títol li duia a la memòria la pel·lícula d'Alfred Hitchcock, *L'home que sabia massa*, i va voler saber si l'argument d'altrapat era d'espies i suspens; li vaig desvelar que no era d'espies, "ara, de misteri, tant com en vulguis!"

Passats quinze dies, el llibre excel·lia sobre els altres a cada aparador de les llibreries i jo, a punt per inaugurar el cicle periòdic de conferències sobre el llibre, que a la meua ciutat va acollir la llibreteria de la Montsant, encarregada de redactar i imprimir les invitacions, així com de la publicitat i tot l'extens etcètera que comportava la jornada.

I va tenir lloc la presentació. El dia assenyalat la sala era plena de gom a gom, en efecte, era molt petita, i només amb els familiars, amics i els quatre de compromís, ja n'hi va haver prou. Contínuament, els meus ulls cercaven la Llibertat. S'escolaven deu minuts per la minutera i la Montsant em remarcava: "Els assistents s'impacienten. És l'hora!" I jo li pregava cinc minutets més. I la Llibertat no venia. On era?! La dona que m'havia inspirat dues històries no era enlloc! S'havia fet fonedissa...

L'acte començava amb un quart d'hora de retard: el regidor de cultura i l'editor, tallats pel mateix patró, declamaven el seu parlament, i ni els sentia... A l'últim, arribà el meu torn: cada mot del discurs s'acoblà formant una bola, com de carn de vedella eixuta de mal pair, que m'ennuegava i amb prou feines em sostenia. Dos minuts més tard, tan sols surava la decepció esparpallada pels prestatges dels llibres, entre els presents, omplint les xarxes... En resum, unes paraules molt deixatades que em passaren factura tant en la venda com en la signatura.

Abans de marxar, abatut, li vaig ressaltar a la Montsant si havia enviat la invitació a la Llibertat. A boca de canó, em va etzibar: "A quina Llibertat?!" No m'ho podia creure: no la coneixia, ni tampoc n'havia fet cap presentació ni venda de llibre!

L'encarregat premia el botó del comandament just davant la porta enrotllable de la Farggi. A l'interior, he anat de dret cap a la dependenta que habitualment ens atén, li he deixat caure si darrerament ha vist la dona amb qui comparteixo tertúlia. La noia m'ha reconegut, amb tot no recordava de qui li parlava... M'ha detallat, això sí, que m'hi presento sol i que tant ella com els seus companys em coneixien bé perquè soc un client peculiar: "Sols dos cafès o dos tallats i si s'hi està força estona, dos més. No és gens normal -m'ha matisat la cambrera- que un client consumeixi quatre tallats."

Fora de si, m'he dirigit cap a l'edifici on resideix la Llibertat. Mai no hi havia entrat. Al replà, a tocar les bústies, remirava els noms dels tres pisos de la quarta planta, la seva, quan el porter m'ha preguntat a on anava. "Al quart pis, al pis de la Llibertat Solé." "En aquest bloc -m'ha emfatitzat-, no hi viu cap Llibertat." Ha percebut que el pis que temptejava era el quart primera i, molt amable, m'ha puntualitzat: "Ja fa dos anys que està tancat: els seus propietaris se'n van anar a l'Argentina i solament l'habita cada

quinze dies una senyora de mitjana edat que hi ve a fer feines.” I jo que li he apuntat: “A fer feines i a algun que altre sopar, eh!” I l’home s’ha posat nerviós; no ho ha desmentit, tampoc. Es veu que, per quatre xavos, la dona utilitza el pis de temps en temps.

En sortir de l’edifici, bullia d’indignació, i no he notat que em fallava el genoll. He caigut a la voravia. Ràpidament, el vigilant ha teclejat el 112. Fosquejant, en un box immaculadament blanc i olor d’hospital, ha entrat un traumatòleg. M’ha ordenat una TAC.

AJUNTAMENT DE LLAGOSTERA